

Випуск №4 (96)
Грудень, 2016р.

Джерело

Родом із дитинства

У цьому випуску:

- ✓ Перемога буде за нами!
- ✓ Одне лихо на всіх
- ✓ Професія онлайн
- ✓ Священик-капелан і волонтер
- ✓ Подорожуємо країнами Євросоюзу
- ✓ Святителю, отче Миколаю, моли Бога за нас!
- ✓ Гори, гори, ялиночко!
- ✓ Зустріч із козаками

Перемога буде за нами!

Дитинство - найкраща пора в житті кожної людини. Найщасливіша, найбезтурботніша... Нас, вихованців школи-інтернату, зігрівають своєю любов'ю вчителі та вихователі. Дім, у якому ми живемо, став островом щасливого дитинства. Він дав дорогу в життя генералам і полковникам, ученим і письменникам, священикам та поетам, героям України й дипломатам. Та хіба всіх згадаєш?

Сьогодні ми розпочинаємо нову рубрику "Родом із дитинства", в якій будемо розповідати про життєву долю випускників нашої школи-інтернату.

Знайомтесь: майор поліції Дитиненко Дмитро Миколайович.

Місце роботи: Головне управління національної поліції в Чернігівській області.

Стаж роботи – 15 років.

Життєвий девіз: "Доля й кар'єра залежать насамперед від самої людини".

Як стати успішним і шанованим: роздуми, поради й застереження.

(продовження на с.3)

Одне лихо на всіх

14 грудня – Україна вшанувала учасників ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. Одним із тих, хто працював над ліквідацією чорнобильської аварії, був і городнянець Василь Іванович Макарець.

Василя Івановича життя не балувало з дитинства. Рано залишився сиротою. Після восьми класів пішов працювати в колгосп, потім відслужив строкову службу, одружився. Молоде подружжя мріяло, як вони будуть рости дітей, працювати для них і для себе. Але чорним полум'ям спалахнув Чорнобиль.

Новий чорнобильський саркофаг

Василеві було 22 роки, коли він опинився в самому пеклі Чорнобиля.

Разом з іншими ліквідаторами робив земляний насип біля станції. Уся команда сиділа в бетонному бункері, з якого випускали групу у складі семи чоловік. За 15 хвилин потрібно було добігти до місця призначення. Похапцем, дуже швидко, покидати землю й знову назад – у бункер. Та й тих 15 хвилин вистачило, щоб отримати величезну дозу опромінення, таку величезну, що молодих, здорових хлопців валило з ніг. Працювали без усякого спеціального обладнання, просто в чорних комбінезонах.

Робота, яку виконували хлопці, була непосильною для техніки. Під величезною дозою опромінювання роботи та техніка ставали некерованими.

Потім хлопці збирали графітове каміння на підвір'ї атомної станції. Поламані вибухом залишки стержнів розлетілися навколо. Ще «дихав» реактор, а їх збирали просто лопатами.

Найбільше вразили Василя Івановича в Чорнобилі яблуні. Простягали вони до людей віти, вкриті величезними яблуками, мов болючі руки. Природа плакала, благала, щоб люди її не кидали. Опромінена, вона дякувала незвично великими плодами, небаченою кількістю грибів. Ніколи пізніше не бачив Василь Іванович такої природи.

Пропрацював у Чорнобилі шість місяців. Потім виміряли дозу опромінення. Вишлося -22,4 рентгена. При максимальній -15. Відвідав спочатку матір, потім поїхав до дружини. Намагався нічого не розповідати про побачене й прожите. Голову розривало від болю. На всі запитання лікарі могли сказати єдине: «Це Чорнобиль...» Подібну відповідь довелося Василю Івановичу чути впродовж усіх років.

В.І. Макарець із учнями Городнянської ЗОШ – інтернату I-III ступенів.

Майстри пожежно-рятувальної справи

Професія пожежника-рятувальника – одна з найгуманніших у світі .

В Україні – особливо, адже ризики, яким ці люди постійно піддають власне життя, неможливо порівняти з фінансовою винагородою . Зокрема під час аварії на ЧАЕС першими на четвертий енергоблок прибули саме рятувальники і практично не було випадків , щоб хтось із них відмовився їхати на цю пожежу. Городнянські пожежники вважають своїм обов'язком 26 квітня віддати шану тим колегам , хто не пошкодував свого здоров'я й життя і приборкав атом.

- У нашій пожежно-рятувальній частині працює 25 чоловік, - розповідає начальник караулу А.М. Неруш, – хлопці молоді, але досвідчені. А нюансів у нашій роботі чимало. Якщо раніше працювали переважно на пожежах, нині робота рятувальника має значно ширші межі. Це і порятунок на воді, і робота на місцях дорожньо-транспортних пригод, і надзвичайні ситуації погодно-кліматичного і навіть побутового характеру. У будь-якому непередбачуваному випадку пожежники завжди прийдуть на допомогу, реагуючи на небезпечні виклики швидко, спокійно і професійно.

Трапляються ситуації, коли рятувальникам доводиться працювати поза звичним графіком. Особливо в літній період, коли виникають пожежі на торфовищах. Та вони звикли до будь-яких умов. І якщо для більшості з нас порятунок людини – це подія надзвичайна та героїчна, то для пожежників-рятувальників – це звична повсякденна робота.

Антон Калита

Родом із дитинства

Перемога буде за нами!

– Дмитре Миколайовичу, життя кожної людини має, так би мовити, вихідну точку, назва якій – дитинство. Повідайте, будь ласка, нашим читачам, якими запам'яталися Вам однокласники, вчителі та вихователі?

– Я навчався в Городнянській школі-інтернаті з шести років. Сонячне дитинство було затьмарене тугою за рідною домівкою. Але велика шкільна родина лікувала серце й душу.

Ми тоді робили все гуртом: облаштовували спальні, класну й ігрові кімнати, поралися на пришкіль-

ному городі, розбудовували футбольне поле та спортивний майданчик.

Шкільне подвір'я завжди було доглянутим, а клумби застилав килим із квітів: лілій, глідюлів, півоній, майорів, айстр. І все те диво творили ми, вихованці школи, разом із вчителями та вихователями.

– Вважають, що кращі перспективи в житті мають чемні та помірковані в усьому діти. А яким Ви були в дитинстві? Чи не спростували своїм життям цю поширену думку?

– Я був старанним, поміркованим і організованим, проте не завжди слухняним. Виходив за поріг школи – і миттєво перетворювався на звичайного хлопчика, часто стомленого . Було все: і рогатка, і перегони на велосипедах, і футбол. Зі шкільними роками пов'язані мої найяскравіші спогади.

Донині підтримую теплі стосунки з однокласниками та вчителями .

– Нерідко на вибір людиною професії впливає її найближче оточення. А як було у Вашому житті? Чому ви обрали саме міліцейську службу.

– Правоохоронці Городнянщини постійно піклуються про вихованців школи-інтернату. Вартові порядку не раз були в нас на гостині, й щоразу приймали їх ми дуже тепло. Звісно, не обходилося й без подарунків, спортивних змагань, екскурсій. Серед правоохоронців я мав старшого товариша, який був мені рідною людиною. Це майор Лугина М.В., начальник карного відділу Городнянського РВУМВС. Саме він порадив мені подати документи до Луганського державного університету внутрішніх справ України.

Успішно склав вступні іспити. Курсантські роки, попри певні службові труднощі, все ж запам'яталися радісними миттєвостями. Стажування в міліцейських підрозділах допомогло визначитися, що в обраній професії мені найбільше до душі, яку користь можуть принести мої знання та вміння людям.

– Кажуть, у житті – як на довгій ниві. Не завжди життєва стежина стелиться рівно. Чи були у Вашому житті труднощі?

– Переконалий: не слід боятися труднощів, адже долаючи їх, людина загартовує характер. Працював у Городнянському райвідділі і вчився, тяжко переживав нерозкриті злочини і працював ще більше. Правду кажуть: те, що не вбиває нас, робить нас сильнішими.

– Дмитре Миколайовичу, напевно, Ви погодитесь з тим, що рівень успішності керівника значною мірою залежить від його вміння створити навколо себе команду однодумців. Якими принципами керуєтеся Ви, працюючи з підлеглими?

– Від своїх підлеглих вимагаю професійної, злагодженої роботи. Намагаюся бути прикладом у всьому. Є гарний вислів: «Не вперед, а за мною».

Завжди його дотримуюся. Ніколи не рубаю з плеча й не рубатиму. Перш, ніж покарати людину, детально аналізую ситуацію, розбираюся у причинах вчинку, а потім приймаю рішення.

– Події, які нині відбуваються в Україні, не залишають байдужим нікого. Тривалий час Ви провели на сході, в зоні бойових дій. Не раз бували в боях. Що ви відчуваєте під час кожного відрадження?

– Як і всі право-охоронці, я відчуваю на собі велику відповідальність за долю України. Я впевнений, що перемога буде наша! Свідченням цьому є прапор України над Маріуполем. Щоразу, буваючи в цьому місті, я відчуваю велику гордість за учасників операції по визволенню міста від бандитів, яких викинули з Маріуполя. Вони більше туди не повернуться, тому що ми – міцні і маріупольці знають, що таке життя у вільній країні.

– І наостанок, підсумовуючи нашу бесіду, хотілося б дізнатися Вашу думку про те, що потрібно для того, щоб стати успішним у професії й шанованою людиною?

– Переконалий, що в житті немає нічого неможливого! Та одного бажання замало – потрібно щодня наполегливо працювати, виявляти силу волі, вміння долати перешкоди. І, звісно ж, дотримуватися загальнолюдських правил. Усі ми залежимо від Господа, рідних і близьких людей. Тим, хто засвоїв цю заповідь, подадуть руку в тяжкий час, підставлять плече. Адже ще давньогрецький філософ Піфагор повчав: «Живи з людьми так, щоб твої друзі не стали недругами, а недруги, щоб стали друзями».

Бесіду записала спецкор Жанна Шевченко, студентка II курсу ЧНПУ ім. Т.Г. Шевченка

Отець Андрій

Чимало українських родин цього року вінішуватимуть новонародженого Спасителя не в повному складі: чоловік, син, батько, брат у цей час стримують ворога на сході. Святковим спокоєм у теплих оселях завдячуємо саме нашим героям – захисникам. І хоч би скільки кілометрів було між нами, можемо розділити з ними свята й будні, навчитися й на відстані розуміти одне одного. Кажуть, в окопах невірнучих немає, що бійці в АТО потребують духовної бесіди, прагнуть розкаятися й отримати відпущення гріхів.

Священик-капелан і волонтер

7 грудня в Чернігові з візитом перебував Предстоятель Української православної церкви Київського Патріархату, Святіший Патріарх Київський і всієї Русі-України Філарет.

У Єкатерининській церкві відбулися божественна літургія, освячення іконостасу та вручення церковних нагород. Відзначали військових, які служать справі захисту Вітчизни, священиків-капеланів та волонтерів, серед яких – і настоятель церкви Святого Василя в Городні отець Андрій.

Із Божою волею і бажанням людей

Свого часу громада Городні на чолі з козаками Свято-Миколаївського козачого полку почала ратувати за створення церкви, яка б належала до київського патріархату. Ця проблема була продиктована часом і сьогоднішньою непростою ситуацією в країні у світлі російської агресії. Адже до того люди особливо не переймалися, якому саме патріархату підпорядковується храм, у який вона ходить за покликом душі. Для отця ж Андрія – у миру Андрія Володимировича Романенка – ситуація була дещо іншою. Сам він родом із Західної України і каже, що існування там церков Московського патріархату скоріше виключення. Після закінчення Львівської православної Бого-

славської семінарії він разом із дружиною потрапив до Чернігова. Певний час служив священиком у Єкатерининському кафедральному соборі, а потім владика Іларіон призначив отця Андрія благочинним Шорського, а нині й Городнянського районів.

Ще кілька років тому на Городнянщині не було жодного храму, який би належав до Київського Патріархату. Отець Андрій взявся за цю трудомістку й дуже непросту справу. На допомогу прибули козаки Городнянського Свято-Миколаївського козачого полку. Таким чином на славній козацькій землі Городнянщини за рекордно короткий термін постала Василівська церква. Ентузіастів її побудови гаряче підтримала городнянська громада. І ось 18 грудня, напередодні свята Миколая Чудотворця, архієпископ Євстратій прибув до Городні для освячення храму. Із часом це приміщення слугуватиме для потреб недільної школи, яка вже діє й нині, а поруч буде закладено й зведено новий і величний храм. Жителі міста, волонтери, підприємці та всі небайдужі прихожани активно включилися в збір коштів для будівництва.

На світлинах: учні школи-інтернату на будівництві храму

Бога треба мати в душі

Під час зустрічі з отцем Андрієм попереджуємо його, що ми зовсім не освічені в релігійних питаннях, тому розмову краще провести у вигляді інтерв'ю.

– **Зважаючи на певне протистояння між церквами різних конфесій, чи є якісь відмінності в богослужінні між Українською православною церквою й Українською церквою Київського патріарху?**

– Про які відмінності може бути мова? Ми вивчали устав, катехізис, слов'янську, українську, грецьку, латинську мови. Українські церкви, які належать до Київського й Московського патріархатів, різняться лише тим, що для церков Київського патріархату настоятелем є патріарх Філарет, а для церков Московського – російський патріарх Кирил. Я взагалі вважаю, що право на існування мають усі церкви. Людина повинна мати вибір і йти у той храм, куди веде її душа. От, наприклад, у Торонто є вулиця, вздовж якої стоять самі церкви різних конфесій. На абсолютно однакових за розміром ділянках, всі в рівних умовах. Хай в Україні буде російська церква, але вона не повинна називатися українською православною. Це привілей суто української церкви.

– **Скажіть, отче, а чи обов'язково йти в церкву, щоб молитися?**

– Церква – це особливо місце, де відбувається спілкування з Богом, таїнство сповіді та причастя. Та й чому б не ходити до церкви? Вона вчить тільки хорошему: закликає любити ближнього, підтримувати один одного, мати любов і пошану до ближнього.

– **Чи мають існувати певні розцінки на ті чи інші послуги священника? Наприклад, хрещення, вінчання, поховання.**

– Їх не повинно бути. Люди мають давати

стільки, скільки їм дозволяє фінансове становище. Був у мене випадок: в одному з сіл району дідусь хоронив свою дружину. Грошей у нього не було, то він позичив у сусідів, щоб заплатити за відспівування. Я про те дізнався й від грошей відмовився.

– **Яким чином священник дізнається про потреби прихожан?**

– Це дуже просто. Справжній батюшка повинен знати кожного зі своїх прихожан. Адже бути священником – це не значить відправити службу, здійснити обряди – і на тому все. До церкви люди приходять зі своїм болем, бідою, радістю. До нас, наприклад, приходять матері, дружини, діти воїнів АТО. Щосуботи ми проводимо молебень за тих, хто раніше ніколи не ходив до церкви. А коли воїни повертаються, ідуть до храму цілими сім'ями – дякувати Богу.

Стати дороговказом на війні

Перші добровольці-священники УПЦКП із благословення Патріарха Філарета вирушили на передову в серпні 2015 року, відтоді майже щомісяця відбувається ротація. Серед тих, хто духовно опікується воїнами, – настоятель церкви Святого Василя в Городні отець Андрій, якого ми попросили поділитися спогадами й міркуваннями, як виникає на фронті довіра до священника-капелана.

– Священник має поводитися правильно, здійснивши уміння спілкуватися, розуміння того, що ти завжди на видноті. Та суто духовною місією капелани не обмежується: варять для бійців борщі, смажать рибу тощо. Воїни чергують щонаочі, а на ранок, передавши зміну, відсипаються. То ж, прокинувшись, повинні мати гарячий сніданок. Вони захищають Батьківщину, а я – не боець, у

наших документах капеланів написано: ті, хто супроводжують військових. Капелани – як волонтери, тож допомагають бійцям чим можуть. Благословляють, освячують техніку, зброю, прапор. Духовна підтримка військових дуже потрібна.

Треба захищати свою землю. Подолати всі недоліки, беззаконня, несправедливість. Тоді війна закінчиться. Вона все одно закінчиться, бо не може бути вічною. Але важливо як? Нашою перемогою... Чому такий упевнений? Бо правда на нашому боці. Не ми агресори, ми – жертва агресії. Ми відстоюємо свою землю. Маємо право відстоювати свою землю? Маємо...

*Розмову вели Руслана Чернявська,
Євген Сергієнко, Антон Калита*

Трудовий десант учнів школи-інтернату

Швеція – країна чудес та полярного сяйва

Швеція розташована в східній частині Скандинавського півострова. Офіційна назва – Королівство Швеція. Столиця – Стокгольм. Прапор Швеції – синє полотнище з жовтим хрестом. Починаючи з 1916 року, 6 червня святкують як День Шведського прапора. Щоденно від 1 березня до 31 жовтня прапор Швеції піднімають над королівською резиденцією о 8:00, в останні дні о 9:00. Опускають прапор із заходом сонця. В офіційні дати (їх близько 15), наприклад, урочистості в житті королівської родини, Травневе свято, День виборів, День ООН (24 жовтня) і Нобелівський День (10 грудня), прапори вивішують скрізь.

Як визначено в Акті про національні герби 1982 року, Швеція має два національних герби –

Знайомтесь: Ліна Коніст.

Народилася й виросла в Естонії.

Батько – виходець з України.

Магістратуру та аспірантуру закінчила в Швеції. Під час чергового приїзду до рідних у Городню Ліна охоче розповіла нам про організацію освіти в Швеції.

Безкоштовна освіта в Швеції

Вартість навчання в університетах Швеції коливається в середньому від 9 до 16 тис. євро на рік. До 2010 року навчання в Швеції було безкоштовним для іноземних студентів, проте

різке введення високої плати за навчання не зробило країну менш привабливою для абітурієнтів у зв'язку з можливостями отримання стипендій та грантів.

Безкоштовна освіта в Швеції можлива завдяки саме стипендіям і грантам. На жаль, на рівні бакалаврату стипендій для іноземців немає, проте законодавство країни дозволяє студенту підробляти під час навчання без обмежень робочих годин.

Розмову вела Настя Петрова

Добро та благодійність

Святителю, отче Миколаю, моли Бога за нас!

Тихо-тихо в ніч із 18 на 19 грудня опускається на землю Святий Миколай. І несе він у своїй торбинці подарунки й ласощі малечі. Просунеш руку під подушку, а там – те, про що так мріялося цілий рік, про що потайки писалося в листі до Чудотворця. Непевним почерком виводили дітлахи букви, перераховували свої гарні справи.

Цього року чарівник завітав у особі підприємців міста Києва. Поважні гості уважно прочитали листи-бажання, написані учнями до Святителя-Миколая. Із батьківською турботою чаклували вони над подарунками. Мрія кожної дитини ставала дійсністю.

І ось 19 грудня в школі-інтернаті відбулося дійство, в ході якого під оплески дітлахів ялинка запалала яскравими вогнями. Навперобій діти читали вірші про Святого Миколая, про зиму, про Новий рік, співали пісні й отримували подарунки.

Нехай наші серця не бідніють на добро, на благодійність, а свято Миколая Чудотворця принесе в кожному домірку віру та надію на краще майбуття!

Святий Миколаю, помилуй нас та збережи від усякого лиха!

Кирил Непопенко

ГОРИ, ГОРИ, ЯЛИНОЧКО!

Вечір 19 грудня розпочався з казки в центрі нашого міста. Світло сценічних прожекторів разом зі святковою мелодією приваблювало перехожих. Ігровий майданчик навколо ялинки кликав до себе дівтору. Невдовзі біля імпровізованої сцени зібра-

лася чимала юрба дітей та дорослих. До них на зустріч вийшли казкові персонажі: Святий Миколай, Зима, Ялинка-веселинка. І залунали пісні, закружляли хороводи. А потім яскравими вогнями запалала головна ялинка нашого міста. У розпалі свята присутніх привітали голова райдержадміністрації С.Яценко, голова райради О.Левченко та міський голова А.Богдан.

Уже вдруге міська рада організує екологічний конкурс ялинкових прикрас «Моя новорічна мрія». Тож під час цього свята були оголошені переможці та вручені нагороди. Серед переможців – фотокореспондент нашої газети Кирил Непопенко. Він переміг у номінації «Тематична ялинкова іграшка». Рукотворні екологічні прикраси стануть чудовим подарунком місту і справжньою окрасою головної ялинки Городні.

Настя Петрова

Візит

Зустріч із козаками Городнянського Свято-Миколаївського козачого полку

медаллю ім. Кіндрата Булавіна. Під час зустрічі були детально проаналізовані результати співпраці та намічені плани на майбутнє.

19 грудня, на свято Миколая, до редакції газети «Джерело» завітали почесні гості: отаман Городнянського Свято-Миколаївського козачого полку Лукаш О.І., полковники Грецький І.Т., Варлига С.М.. Вони привітали редакційну команду зі святом Миколая та вручили заслужену нагороду – Почесну грамоту міжнародної організації «Об'єднана Рада українського та зарубіжного козацтва». Таку високу нагороду «джеляристи» отримали за перемогу в III турі Всеукраїнської експедиції «Моя Батьківщина – Україна». Кирил Непопенко нагороджений

Євген Сергієнко

Адреса редакції: 15100, м. Городня,
вул. Петра Пиниці, 21.
E-mail: gorodschoolbor@ukr.net.
Тираж 50 екземплярів

Відповідальний редактор: Шуляк М.І.
Комп'ютерна верстка: І.Б.Кожем'яченко, С.Кузьминський, А.Калита
Редакційна група: К.Непопенко, Є.Сергієнко, Д.Пиріг, Д.Лисенко, Н.Петрова.